

pågældende forening eller organisation, og at der eventuelt vil være erhvervsdrivende, som af forskellige grunde ikke ønsker dette, eller som ikke opfylder betingelserne for medlemsskab. Over for en sådan eventuel argumentation skal vi anføre, at såfremt en erhvervsdrivende ønsker at holde sig uden for en forening og derfor ikke kan opnå de af medlemskabet følgende fordele, må dette selvsagt stå den erhvervsdrivende frit for — den erhvervsdrivende må selv afveje fordele og ulemper herved — men vi vil ikke kunne være enige i, at konsekvensen heraf skulle kunne blive, at den pågældende sammenslutning (og dens medlemmer) tvinges til at ophøre med at bruge et lovligt registreret og benyttet mærke. Hvad angår optagelsesbetingelser vil domstole og monopoltilsyn som allerede nævnt kunne skride ind, såfremt betingelserne er urimelige.

Det er vore organisationer bekendt, at monopoltilsynet har haft opmærksomheden rettet imod fire fællesmærker. Det drejer sig om Sadelmager- og Tapetsererlaugets laugsplombe, som monopoltilsynet ikke mener medfører nogen væsentlig konkurrencebegrænsning. Dernæst Centralforeningen for Danmarks Isenkræmmeres pilmærke, der kun omfatter relativt få varer, som ikke er dominerende på markedet. Endvidere Danmarks Guldmedeforenings fællesmærker: „Fakkelmærket“, „Bispestaven“ og „Lynet“, der hidtil ikke har medført nogen urimelig konkurrencebegrænsning, og som i øvrigt af monopoltilsynet anses for en udmærket ordning set fra et kvalitetsmærkningssynspunkt. Det eneste fællesmærke, man har rettet indvending imod, er Dansk Urmager og Optiker Centralforening og Uhrmagerlauget i Kjøbenhavn's fællesmærke „Tempus“-plomben. Om dette fællesmærke skal vi anføre, at det anvendes af ca. 1200 erhvervsdrivende, og at kun ca. 50 erhvervsdrivende yderligere kan

komme i betragtning. En del af disse 50 erhvervsdrivende vil kunne optages i organisationerne, og de afgør således selv, om de vil kunne gøre brug af fællesmærket. De resterende erhvervsdrivende opfylder ikke de saglige og rimelige krav, som stilles til optagelse i organisationerne. Skulle nogen af de udelukkede mene, at de stillede optagelsesbetingelser er urimelige, har han som nævnt adgang til at få spørgsmålet prøvet ved domstolene.

Forholdet er således i realiteten, at brugen af et enkelt fællesmærke, som nogle få erhvervsdrivende inden for branchen enten ikke ønsker at benytte eller ikke sagligt opfylder betingelserne for at kunne benytte, motiverer ønsket om en lovgivningsforanstaltning af ganske ekstraordinær karakter. Vi må være af den opfattelse, at et så spinkelt grundlag må afvises som basis for en lovgivningsforanstaltning.

Vi skal yderligere bemærke, at gennemførelse af forslagets § 6 vil indebære et brud med det fællesnordiske varemærkelovgivningsarbejde og endvidere synes uforenelig med Pariserkonventionens artikel 7 b. Bestemmelsen i forslagets § 6 vil derfor også kunne aflede repressalier i udlandet over for danske fællesmærker, som vore eksportvirksomheder og -sammenslutninger i stigende grad vil have interesse i at kunne anvende under effektiv beskyttelse i de respektive eksportlande.

Vi finder endelig anledning til at henlede opmærksomheden på spørgsmålet om, hvorvidt det over for bestående fællesmærker vil være foreneligt med grundlovens ekspropriationsbestemmelser at gennemføre ophævelse af et fællesmærke og forbud mod dets benyttelse. Fællesmærker er almindelig ejendomsret undergivet, ligesom der til mærkerne er knyttet betydelige økonomiske interesser, som der ikke ifølge forslaget skulle gives erstatning for.

Butikshandelens Fællesråd

Max Lindskov.

Håndværksrådet

Poul Persson.

Grosserer-Societetets Komite

Henry L. W. Jensen.

Industrirådet

Aage L. Rytter.

Provinshandelskammeret

S. Warrer.